

Zdá se, že tolikrát zbožňovaný, opěvovaný a zatracovaný i pomlouvaný Honza Nedvěd dokáže uživit nejen sebe, ale i celou početnou rodinu kolem sebe. Pravda, bratr František jednu dobu raději než od vlastního bratra čerpal od Gordona Lightfoota, ale jinak všichni Nedvědi mladší bez rozdílu a rádi sáhnou to šuplíku tatínka či strýčka v jedné osobě. Už kdysi dávno sk. Příbuzní Jana mladšího, nyní je naším předmětem zájmu Vojta a František ml. alespoň křísí Brontosaury. Honza je prostě, zdá se, nevyčerpatelnou studnicí písní a docela začínám věřit tomu, že psával (píše) až dvacet písní denně. Říkal, že jich pak většinu vyhodí, ale jak je vidět, vlastně slyšet, spíše je cpal do šuplíku a široké příbuzenstvo nyní šuplíky plení. Musíme se tedy na Vojtovo album dívat z toho pohledu, že to jsou zřejmě vlastně písně, které u Jana neprošly.

Ale i měřeno tímto měřítkem, neztrácí ani tyto Honzovy písně nic ze svých charakteristických znaků - jasná napadnutá melodie, přehledně vystavěná se zapamatovatelným refrénem, mírně naivní, romantický nebo naopak mentorský text. Trošku

po formální stránce připomínají, když se tak na to dívám v kontextu desítek let, písničky Ivana Mládka, ovšem bez humoru. Co se s takovým materiálem vlastně ale dá dělat? Rukopis Honzy Nedvěda z nich trčí na sto honů, Honza je autorem-písničkářem a primárně skládá pro sebe a nemohl by být skladatelem pro ostatní - leč je do této úlohy asi nečekaně tlačěn. Pěvecky je **Vojta Nedvěd**

tak strašně Nedvědem, že víc snad ani nelze - vzory otce a strýce jsou v dobrém i špatném u něj patrné jak na talíři a on to ani na desce nezastírá. Tak jedině instrumentace to mohla zachránit a v některých případech skutečně zachraňuje: nejvýrazněji asi v písničce

Hvězda

, trochu i v

Tak tak

. Pak to mohl zachránit hodně přísný výběr těch nejméně nedvědovských písniček - taky by se něco našlo:

Kamenný mlýn

(jenže tam je zase ta strašná slovenština - míněno strašná Vojtovou výslovností) nebo

Aničce

. Jenže ze 14 skladeb je to přeci jen málo. A tak posloucháme, proč si to nepřiznat, cover verze nedvědovek, místy snad na vás dýchnou i jisté ozvěny Brontosaurů. A z těchto písní skladba

Skládanka

vyhrála nad Vojtou snad na celé čáře, do té se mu nepovedlo dát ze sebe vůbec nic. Kdo má rád písničky Jana Nedvěda a nelpí na Janově projevu, bude s Vojtou spokojen. Dostane kopii originálu, asi jako když v dobách totality natáčeli východoněmečtí interpreti písničky západní produkce k nerozeznání od originálů a vydávali to na deskách Amigy, místo aby si dovezli originály. Dlužno poznamenat, že po řemeslné stránce dost dobrou kopii, studioví muzikanti nesložitě party zvládnou s příslušnou bravurou, to ano a Vojta taky falešně nezpívá, to je pravda. Kdyby to nebyla srovnávací reklama, řekl bych, že to k sobě má jako nějaké rostlinné

mazadlo na chleba a opravdové máslo.

Kladu si otázku, co to přináší samotnému Vojtovi. Chtěl vzdát strýčkovi hold? Co může těšit na prosté interpretaci, když interpret zjevně na námezdného zpěváka neaspiruje? Navíc ještě na interpretaci tak výrazně rozpoznatelných písní a až na výjimku z jednoho zdroje - tady se nabízí paralela s pantátou a Gordonem - že by Vojta měl právě tyhle dva atributy jako vzory? Strýčkovy písničky a taťkovu nápaditost při výběru? Nebo prostě ho jen mrzelo, že ještě nemá sólovou desku? Třeba mi to napíše v diskusi pod tímto článkem. A vysvětlí, proč ho to omrzelo po 38 minutách. Když už takovéto dílko, tak bych čekal aspoň kvantitativně nadupaný disk. A ještě k tomu ten název: **Bílý měsíc**. Nevýrazněji by to snad ani nešlo, zalovil jsem a našel asi 5 skladeb od různých interpretů se stejným názvem. Ach jo. Původně jsem chtěl recenzi nazvat parafrází Šedivý měsíc, ale tak zlé, jak signalizuje obal desky, její obsah zase není.. A příště Vojto, už něco vlastního, originálního a delšího, jo?

Vojta Nedvěd: *Bílý měsíc*, 38,33 Universal 2007, ****